

O Františku KOCOURKOVÍ

OTEC JIŘÍ BARHON

„Slyšelas, babi?“ obrátil se večer Pepíček na babičku. „Kukačky právě odkukaly sedmou, tak doufám, že víš, co to znamená.“

„Cožpak o to, kukačky jsem slyšela, zakukají a pozdraví každou hodinu, jak se sluší. Zato jsem neslyšela tebe povědět to, co je potřeba, když se o něco žádá,“ dala mu ráznou odpověď babička.

„No tak jo, když to musí bejt a jinak to nejde, tak já to teda povím. Vyprávěj mi, babičko, pěkně prosím, zase nějakou pohádku, aby se mi hezky spalo.“

„To je jiná řeč. Kdo prosí, tomu bude dáno. Jen nevím, jakou pohádku ti mám vyprávět, vždyť už všechny znáš.“

„Nějakou hezkou, takovou, jakou ještě neznám.“

žádnou. Tak honem, povídej, na to se těším. Jen to, prosím tě, moc neplet!“

„Žil byl v Brně jeden malý kluk, který měl už od narození velikánskou sílu. Jmenoval se František Mourek.“

„Ach jo, už to začíná,“ posteskl si Pepíček. „Byl to František Kocourek, ne Mourek, babičko!“

„No jo, kocourek Mourek,“ zasnula se a zavzpomínala babička. „Byla jsem malá jako ty, když se k nám jednoho dne zatoulal. Takové ještě docela malé roztomilé koťátko to bylo. Už u nás potom zůstalo, dávali jsme každý den mlíčko do misky...“

„Babičko, prosím tě, neplet' to! Kocourek Mourek bylo vaše malý kotě, dávali jste mu mlíčko, to všechno je

chtěla něco přikoupit k obědu. Františka dala do kočárku, nasedli do šaliny a jeli. Jenže v půli cesty šalina nějak divně zahrkala a zastavila se. Dál nejela.“

„Co se stalo, proč nejela dál?“ zeptal se Pepíček.

„Přesně tak se ptali i cestující řidiče: „Co se stalo, proč nejedeme dál?“

„Nejedeme, protože nejde proud. V troleji není napětí,“ odpověděl pan řidič. „A kdy ho zapnou, to nikdo neví.“

„Co budeme dělat?“ ptali se lidi v šalině nervózně a obraceli se jeden na druhého. „Přece tu nebudeme stát dvě hodiny! Jenže nikdo nedovedl odpovědět, natož pomoci.“

Ilustrace: Helena Filčíková

Babička nějakou dobu přemítala, možná tři minuty, a pak řekla:

„Mám to! Budu ti vyprávět pohádku o největším brněnském silákovi Františku Kocourkovi.“

„Franta Kocourek?“ zajásal Pepíček. „Toho znám, už jsem o něm slyšel vyprávět hodně, ale pohádku ještě

hezky a nic proti tomu nemám. Ale teď vyprávíš pohádku o největším brněnském siláku Frantovi Kocourkovi – to je rozdíl. Soustřed' se!“

„Tak ten malý kluk, František,“ prociťla babička zpět do reality, „ten měl od malička velikánskou sílu. Jednou s ním maminka jela na Zelný trh, kde

Asi po pěti nebo deseti minutách marného čekání uslyšeli tenký dětský hlásek. Byl to František v kočárku:

„Pusťte mě ven, já s tím něco udělám!“

Všichni se divili tomu, co slyšeli, ale nakonec jeho prosbu splnili. Vyndali ho z kočárku, vynesli v náručí ze ša-

liny ven a očekávali, co udělá. František se rozhlédl, pak docupital dozadu za šalinu a povídá:

„Na co čekáte? Hod'te sicnu, hrneme na Zelnák!“

Lidi se divili ještě víc, ale nasedli do šaliny, když je k tomu vyzval. František napjal všechny své síly, opřel se do šaliny a dotlačil ji i s lidmi až k Zelnému trhu.“

„To není možný, babičko, to jsi teda silně přehnala!“ oponoval Pepíček. „Nevykládej mi, že nějaký mimino z kočárku utlačí šalinu plnou lidí.“

„Nějaký mimino to nedokáže, to je pravda. Ale mimino jménem František Kocourek to dokázalo.“

„Tak to musel bejt teda Franta Kocourek největší silák nejen v Brně, ale na světě. Protože tohle by nikdo jinej na celém světě nedokázal!“

„Taky že byl,“ potvrdila babička, „to je všeobecně známé. Jednou porazil

„Olivie – Bolívie, jaký je v tom rozdíl? Přece se nebudeme hádat kvůli jednomu písmenku. Důležité je, že tady Pepek námořník byl a že se v Brně potkal s Frantou Kocourkem. Chvilí na sebe koukali a dohadovali se, kdo z nich je silnější. A protože se nemohli dohodnout, tak si vyhrnuli rukávy a rozdali si to.“

„Fakt?“ vyvalil oči Pepíček. „A kde zápasili?“

„Přímě na náměstí Svobody, na šatlu. Když se to mezi lidmi rozkřiklo, přišlo tam tenkrát půl Brna, byla tam hlava na hlavě. Franta i Pepek se napřed chvíli hecovali, jak už to při takovém velkém zápase bývá. František řekl: „Tak do toho, Pepku, nebo už máš depku?“ Pepek mu to ale hned vrátil: „Neměj péči, Františku, brzy ti dám na šišku!“

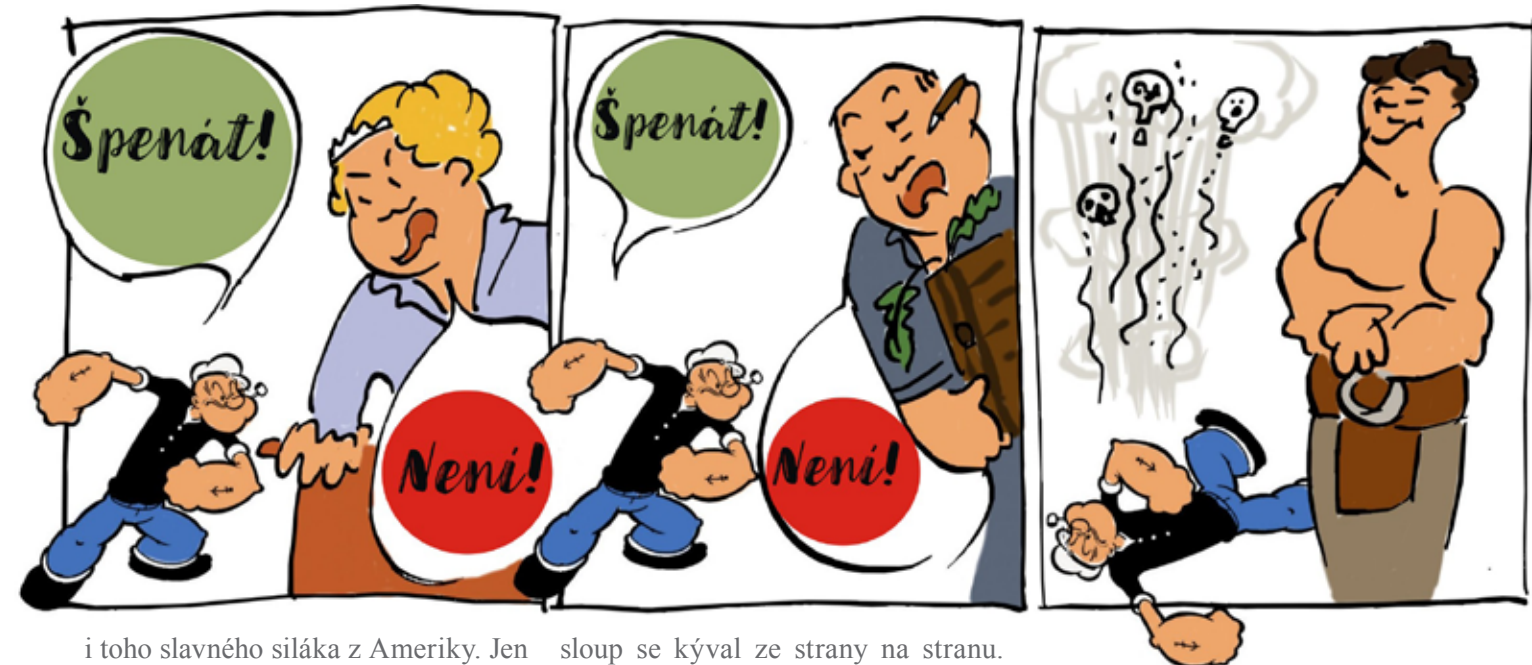
A když začali naostro, byl to takový šrumec, jaký Brno ještě nezažilo. Celé náměstí se při tom trásl a Mariánský

mu, pak do samoobsluhy, potom do zeleniny, ale nikde ho nesehnal. Řekli mu, že bude příští rok, pokud se urodí a sklídí. Takhle to u nás chodilo za dob Franty Kocourka, kdy vládli komunisti. A Pepek byl bez špenátu vyřízený. Bez špenátu byl slabý jako moucha v zimě.“

„Tak to jsem teda silně zvědav, jak souboj pokračoval!“

„To ti hned povím. Když začalo druhé kolo, mělo to rychlý spád. Franta Pepka knokautoval, vyřídil ho první ranou. Celé náměstí tenkrát tleskalo a provolávalo Františku Kocourkovi třikrát slávu.“

„Babičko, takovou pohádku jsem ještě neslyšel, ta se ti teda povedla! Po ní se mi bude spát jako v bavlnci. A ten Franta Kocourek, to byl teda formát, to ti povím. Opravdu vyřídil slavného Pepka námořníka jednou ranou už ve druhém kole?“

i toho slavného siláka z Ameriky. Jen kdybych si vzpomněla, jak on se jmenoval. Počkej chvíli, já si vzpomenu... Už to mám, byl to Pepek námořník!“

„Pepek námořník? To mě těší, jmenovec!“ zaradoval se Pepíček. „A navíc jsem o něm viděl kreslený film v televizi.“

„No tak aspoň vidíš, že si nevymýšlím. Pepek námořník byl veliký silák, zrovna tak jako František Kocourek. Přijel sem tenkrát z Ameriky nakoupit špenát a měl s sebou i svoji ženu Bolívii.“

„Tak už to zase pěkně motáš, babičko. Bolívie je země v Jižní Americe, to vím ze zeměpisu. Ta Pepkova žena se nejmenovala Bolívie, ale Olivie!“

sloup se kýval ze strany na stranu. V prvním kole to vypadalo pro Frantu Kocourka bledě. Pepek námořník ho chytil kolem krku a pak mu ubalil jednu takovou, že chudák Franta plachtěl sedm metrů. Když se stěžil sebral ze země a spočítal kosti, dostal druhou, zrovna takovou.“

„To muselo bejt teda drsný,“ uznal Pepíček. „A jak to dopadlo?“

„Po těch dvou tvrdých úderech udělali v souboji čtvrt hodinovou přestávku. Frantu Kocourka resuscitovali a omyli, zatímco Pepek námořník si mezitím zašel koupit ten špenát. To si ale dal! Vůbec nevěděl, jak se u nás tenkrát nakupovalo. Jeho milovaný špenát neměli. Šel do druhého krá-

„Přesně tak. Takhle spolu ti dva tenkrát zápasili, jak ti to tu vyprávím. Doslova tak to bylo. Ať se na místě tři metry do země propadnu, jestli to není pravda!“ dokončila babička svoji pohádku – načež z neznámých důvodů povstala ze své staré židle a předsedla si o několik metrů vedle na lavičce pod oknem.

Když se po chvíli vrátila k Pepíčkovi, chtěla mu popřát dobrou noc. Ale ten už spal ve své postýlce opravdu jako v bavlnci.